

Přijímání úplatku

Jestliže pachatel přijímá či žádá úplatek pro osobu, která není veřejným činitelem, obstarává však věci obecného zájmu, přičemž on sám (pachatel) věci obecného zájmu neobstarává, dopouští se takto účastenství na trestném činu přijímání úplatku podle § 10 odst. 1 tr. zák. a § 160 odst. 1 či 2 tr. zák.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 673/2008, ze dne 23.7.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání I. K. a D. S., proti usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 6 To 62/2007 ze dne 19. 4. 2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 7 T 56/2005, tak, že podle § 265k odst. 1 trestního řádu se usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn. 6 To 62/2007 ze dne 19. 4. 2007 zrušuje v části, již bylo zamítnuto odvolání obviněné D. S. ohledně trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2 trestního zákona spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Podle § 265k odst. 2 trestního řádu se zrušují také všechna další rozhodnutí na zrušenou část obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 trestního řádu se Městskému soudu v Praze přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 7 T 56/2005 ze dne 19. 10. 2006 byla D. S. uznána pod bodem II/1, 2, 5, 6, 7, 8, 14 a 15 vinnou trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 2 trestního zákona (dále jen tr. zák.) spáchaným ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zák. a I. K. pod bodem II/10 trestným činem přijímání úplatku dle § 160 odst. 1 tr. zák. spáchaným ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zák., když příslušný skutkový děj je podrobně popsán ve výrokové části citovaného rozsudku. Za tyto trestné činy byl D. S. uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tři roků a dle § 53 odst. 1 tr. zák. jí byl uložen peněžitý trest ve výši 50.000,- Kč a pro případ jeho nezaplacení náhradní trest odnětí svobody dle § 54 odst. 3 tr. zák. ve výměře tří měsíců. I. K. byl uložen trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 226 písm. c) trestního řádu (dále jen tr. ř.) bylo dále ve věci rozhodnuto zprošťujícím výrokem.

O odvolání obviněných a státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze rozsudkem sp. zn. 6 To 62/2007 ze dne 19. 4. 2007, a to tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti citovanému usnesení Městského soudu v Praze podaly I. K. i D. S., jako osoby oprávněně dovolání, a to včas, prostřednictvím svých obhájců a za splnění i všech dalších zákonem pro podání dovolání vyžadovaných náležitostí, když za dovolací důvod označily ten, který je obsažen v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V důvodech takto užitého mimořádného opravného prostředku I. K. uvedla, že v trestním řízení vedeného proti ní byla porušena zásada zachování totožnosti skutku, když jeho popis v usnesení o zahájení trestního stíhání byl odlišný od popisu skutku, jak byl pojat do podané obžaloby. V předmětném usnesení tento popis nepokrýval subjektivní stránku trestného činu přijímání úplatku

dle § 160 odst. 1 tr. zák. spolu s § 9 odst. 2 tr. zák., což napadla stížností, které ale nebylo dozorcujícím státním zástupcem vyhověno a celé přípravné řízení tak proběhlo na základě vadného zahájení trestního stíhání. V podané obžalobě byl pak popis skutku změněn, doplněn a rozšířen a v této podobě byl také přejat do odsuzujícího rozsudku. Došlo tedy k podání obžaloby pro jiný skutek, než pro který bylo zahájeno trestní stíhání, když takový postup byl dle jejího přesvědčení v rozporu s § 160 odst. 1 tr. ř., § 176 odst. 2 tr. ř. i § 177 písm. c) tr. ř. Navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) napadené usnesení Městského soudu v Praze a spolu s ním také rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 „v odsuzujícím výroku a ve výroku o vině“ zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

D. S. ve svém mimořádném opravném prostředku uvedla, že nebyla vyvrácena její obhajoba, že se trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2 tr. zák. nedopustila, což zakládá na tom, že z provedených důkazů neplyne naplnění znaků objektivní a subjektivní stránky tohoto trestného činu. Městský soud v Praze své závěry o její vině opřel o důkazy, které byly provedeny jen soudem prvního stupně, ale nebyly opakovány jím jako soudem odvolacím. Ten proto nemůže opřít své úvahy o záznamy telekomunikačního provozu, když navíc dovolatelka v rámci odvolání upozorňovala na to, že z nich, stejně jako ze zachycených SMS zpráv, nevyplývá žádný konkrétní požadavek úplatku a jeho výše. Všichni uchazeči o vykonání zkoušky řidiče taxislužby tvrzení ohledně úplatků shodně s ní odmítají, výpověď J. K. stojí izolovaně od ostatních, je s nimi v přímém rozporu, nemá podporu v jiných důkazech ani souvislost s jejich obsahem. Odvolací soud se ani nezabýval a nevyvořoval s její námitkou, že skutky, jak jsou popsány v jednotlivých bodech odsuzující části rozsudku soudu prvního stupně, neodpovídají uvedenému právní kvalifikaci, když v jejich popisu neexistuje zmínka o tom, že by dovolatelka od konkrétní osoby úplatek žádala. Vzhledem k uvedenému navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a přikázal mu věc k novému projednání a rozhodnutí.

K takto podanému dovolání se vyjádřil i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství České republiky (dále jen státní zástupce). Ve svém vyjádření k dovolání I. K. uvedl, že dovolání neobsahuje žádné námítky, které by se týkaly nesouladu mezi popisem skutku v tzv. skutkové větě ve výroku o vině rozsudku nalézacího soudu a zákonnými znaky trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zák. Námítky týkající se vad popisu v usnesení o zahájení trestního stíhání, stejně jako námítky týkající se porušení nikoli hmotně právní, ale procesní zásady totožnosti skutku, však deklarovanému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídají. Takovéto námítky nelze podřadit ani pod žádný jiný dovolací důvod uvedený v § 265b tr. ř., a to ani při extenzivním výkladu. V tomto směru poukázal též na rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod R 38/2005, podle kterého nelze ani v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., který dopadá na případy porušení procesních ustanovení o nepřípustnosti trestního stíhání, vytýkat, že trestní stíhání bylo vedeno na základě usnesení o jeho zahájení, které neobsahuje všechny obligatorní náležitosti vyžadované ustanovením § 160 odst. 1 tr. ř. Pro úplnost dodal, že popis skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání vydaném dne 25. 3. 2005 policejním komisařem Policie ČR Obvodního ředitelství P. 1 SKPV pod ČTS:ORI-1929/300K-1-2004-DI skutečně nebyl zcela přiléhavý, když v něm nebylo vyjádřeno, že obviněná nabídka úplatku akceptovala. Na druhé straně se však nedomnívá, že by byl popis skutku v obžalobě oproti zahajovacímu usnesení modifikován natolik, aby bylo možno hovořit o porušení zásady totožnosti skutku. Navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, neboť bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

K dovolání podanému D. S. uvedl, že část jejích námitek směřuje rovněž výlučně do oblasti skutkových zjištění a dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ani jinému dovolacímu důvodu obsahově neodpovídají. Námítky týkající se neprovedení důkazu záznamy telekomunikačního provozu před odvolacím soudem jsou přitom i po věcné stránce naprosto nepřiléhavé. Novelizací ust.

§ 263 tr. ř. provedenou zákonem č. [265/2001](#) Sb., sice byla rozšířena možnost provedení důkazů před odvolacím soudem (§ 263 odst. 6 tr. ř.), těžiště dokazování se však nadále nachází v hlavním líčení a v žádném případě není povinností odvolacího soudu znovu opakovat všechny důkazy před nalézacím soudem provedené. Pod deklarovaný dovolací důvod lze však podřadit a za důvodné považovat námitky, podle kterých nebyly jednáním dovolatelky naplněny znaky objektivní a subjektivní stránky trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2 tr. zák. a podle kterých z popisu skutku v jednotlivých bodech výroku o vině nevyplývá existence zákonného znaku ust. § 160 odst. 2 tr. zák. „úplatek žádá“, byť i v této souvislosti se dovolatelka uchyluje k vlastnímu hodnocení důkazní situace. Pachatelem tohoto trestného činu může být jen osoba, která se podílí na obstarávání věci obecného zájmu. Z výroku o vině ovšem vyplývá, že na provádění těchto zkoušek se podílela toliko spoluobviněná E. M. jako pracovnice Ú. d. i. a členka zkušební komise pro zkoušky řidičů taxislužby a v jednom případě též její nadřízená I. K. Obviněná S. byla provozovatelkou taxislužby a ze skutkových zjištění nevyplývá, že by se na provádění zkoušek sama jakkoli podílela. U většiny dílčích útoků je v tzv. skutkových větách ve vztahu k dovolatelce toliko popsána její telefonická komunikace, resp. komunikace prostřednictvím SMS zpráv se spoluobviněnou E. M., které navrhovala, aby za úplatu pomohla ve výroku o vině jmenovaným zájemcům k úspěšnému složení zkoušek, a dále je konstatováno, že zájemci zkoušku úspěšně vykonali (body II/2, 6, 7, 8, 14, 15 výroku o vině). Rozsáhleji je činnost obviněné popsána pouze pod body II/1 a 5. Dovolatelce proto lze podle státního zástupce částečně přisvědčit v tom, že s výjimkou dílčích útoků pod body II/ 1, 5 výroku o vině nejsou v popisu skutku uvedeny okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že obviněná sama iniciovala poskytnutí úplatku. Především však poznamenal, že ustanovení § 160 odst. 2 tr. zák. je určeno k postihu korupčního jednání pachatelů, kteří sami obstarávají věci obecního zájmu a při tom výslovnou žádostí nebo jiným projevem navozují situaci, aby jim byl nabídnut úplatek. Obviněná S. však v takovémto postavení nebyla a její činnost spočívala v tom, že sama nabízela, popř. předávala peněžní úplatky osobám, které se účastnily zkoušení řidičů taxislužby a mohly ovlivnit výsledek těchto zkoušek. Jednání obviněné v podobě vyličené v tzv. skutkových větách tedy podle jeho názoru naplňovalo skutkovou podstatu trestného činu podplácení podle § 160 odst. 1 tr. zák., který je mírněji trestný. Okolnost, že obviněná v některých případech sama iniciovala poskytnutí úplatku jednotlivými zájemci o vykonání zkoušky, popř. že si ponechávala provize z poskytovaných úplateků, je nepochybně okolností zvyšující konkrétní stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Uzavřel proto, že skutek v podobě vymezené v tzv. skutkových větách, nevykazuje formální zákonné znaky trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2 tr. zák., a dovolání je v tomto směru nutno považovat za důvodné. Vzhledem k výše uvedenému proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2007, sp. zn. 6 To 62/2007, a aby uvedenému soudu podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Ohledně obou dovolání pak vyjádřil souhlas s jejich projednáním v neveřejném zasedání.

Na tomto místě je nutno opakovaně připomenout, že dovolání jako mimořádný opravný prostředek lze podat jen a výlučně z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., a tedy je nezbytné posoudit, zda uplatněný dovolací důvod i v dané věci je tím, který lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, když bez jeho existence nelze vůbec provést přezkum napadeného rozhodnutí. Důvod dovolání vymezený ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném právním posouzení. Poukazem na uvedený dovolací důvod se nelze v zásadě domáhat přezkoumání skutkových zjištění, pokud tato jsou do té míry úplná, že z nich lze vyvodit při rozumné a logické interpretaci adekvátní právní závěry (právně kvalifikovat, o který trestný čin jde). Skutkový stav je takto při rozhodování soudů hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny v souvislosti s provedeným dokazováním a následně právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Za dané situace se tak nelze s poukazem na označený dovolací důvod domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na kterých je napadené rozhodnutí vystavěno.

Z hlediska popisu skutků v příslušném bodu výroku rozsudku soudu prvního stupně dovolatelka I. K. namítla, že v rámci trestního řízení proti ní vedeného byla porušena zásada zachování totožnosti skutku, když dle ní se lišil jeho popis v usnesení o zahájení trestního stíhání, oproti obžalobě a výroku rozsudku soudu prvního stupně. Tuto námitku však z hlediska jí uplatněného dovolacího důvodu nelze považovat za právně relevantní, neboť v jejím rámci dovolatelka nevytýká napadeným rozhodnutím žádné nesprávné hmotně právní posouzení skutku ani jiné nesprávné hmotně právní posouzení, když se vždy jedná o skutek, který je popsán ve výroku rozhodnutí soudu prvního, případně druhého stupně. Jako obiter dictum lze uvést, že právně relevantní by nemohla být posuzována ani případná námitka, že v usnesení o zahájení trestního stíhání není z popisu skutku zřejmé naplnění subjektivní stránky daného trestného činu, neboť případné uplatnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. je právně relevantní pouze tehdy, je-li tvrzeno, že proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona nebylo přípustné a tedy ve věci existoval některý z obligatorních důvodů uvedených v § 11 odst. 1, 4 tr. ř. nebo v § 11a tr. ř., pro které nelze trestní stíhání zahájit a bylo-li již zahájeno, musí být zastaveno. Dovolací důvod se takto týká jen takové nepřípustnosti trestního stíhání, která je založena na důvodech podle § 11 odst. 1 tr. ř. nebo podle § 11a tr. ř., neboť výlučně v těchto ustanoveních trestní řád taxativně vypočítává důvody nepřípustnosti trestního stíhání. Jiné namítané vady, byť se týkají průběhu trestního stíhání, jak i v posuzované věci námitka vedení trestního stíhání na základě usnesení o jeho zahájení, které neobsahuje všechny obligatorní náležitosti vyžadované ustanovením § 160 odst. 1 tr. ř., nezakládají důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. (srov. R 38/2005). Proto se takto vznesenou námitkou dovolací soud nemohl z hlediska uplatněného (ani jiného) dovolacího důvodu zabývat a nezbylo mu, než podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítnout, jako dovolání podané z jiného než zákonem stanoveného důvodu.

Jako právně irelevantní pak posoudil dovolací soud i námitky D. S., jimiž brojí proti provádění a hodnocení důkazů Městským soudem v Praze, když tvrdí, že tento se ztotožnil se závěry o její vině tak, jak k nim dospěl soud prvního stupně, aniž by ovšem znovu k důkazu sám provedl záznamy telefonních odposlechů a SMS zpráv. Ani tato argumentace není podřaditelná pod uplatněný dovolací důvod, neboť v jejím rámci dovolatelka nevytýká žádné nesprávné hmotně právní posouzení skutku ani jiné nesprávné hmotně právní posouzení.

Jako právně relevantní však dovolací soud hodnotí ty námitky D. S., v nichž napadeným rozhodnutím vytkla, že z popisu skutku, resp. ze skutkových zjištění jí se týkajících, není možné dovodit naplnění subjektivní a objektivní stránky trestného činu přijímání úplatku dle § 160 odst. 2 tr. zák., když z nich není nikterak patrné, že by žádala o úplatky, jako osoba, která se podílí na obstarávání věci obecného zájmu. V bodech II/ 2, 6, 7, 8, 14, a 15 výroku o vině jednání dovolatelky spočívalo v tom, že obviněná M. ze svého mobilního telefonu poslala SMS zprávy, prostřednictvím nichž této navrhla, aby za úplatu pomohla k úspěšnému složení zkoušky jednotlivým jmenovaným uchazečům z řad řidičů taxislužby. Ve skutcích pod body II/ 1 a 5 pak spočívalo v tom, že dovolatelka nejdříve obviněnému K. nabídla, že za úplatu zajistí úspěšné složení zkoušky, poté co tento s nabídkou souhlasil, kontaktovala v tomto směru obviněnou M. a této na její mobilní telefon předala údaje o zájemcích o složení zkoušky. Následně, poté, co tito zájemci s pomocí obviněné M. zkoušku složili, rozdělila mezi ní a sebe částku, kterou obdržela od obviněného K. Ze skutkových zjištění soudů se dále podává, že dovolatelka od roku 1996 do 15. 10. 2003 pracovala na odboru dopravy M. h. m P., v době spáchání předmětných skutků byla ale majitelkou taxislužby.

Trestného činu přijímání úplatku podle § 160 odst. 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu žádá úplatek. Pachatelem trestného činu dle § 160 odst. 1 i 2 tr. zák. přitom může být jen osoba, která obstarává věci obecného zájmu (viz Novotný, František a kolektiv. Trestní právo hmotné. 2. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, s. 301). Povahu obstarávání věci obecného zájmu musí mít přitom konkrétní činnost určité osoby, a to ta její činnost, k níž má úplatek

přímý vztah. Vyžaduje se tedy, aby mezi úplatkem a obstaráváním věcí obecného zájmu byla souvislost, a tomu je tak tehdy, jestliže žádaný, přijatý nebo slíbený úplatek má vztah k činnosti osoby, která věci obecného zájmu sama obstarává nebo osoby, která při tom spolupůsobí, např. koná přípravné práce (viz Rt 4 Tz 77/2002). Jak již řečeno, D. S., na rozdíl od E. M., v době spáchání trestného činu nebyla zaměstnána na Ú. d. i. a nebyla ani členkou zkušební komise pro konání zkoušek řidičů taxislužby. Svým jednáním nemohla tedy nikterak ovlivnit ani složení komise pro jednotlivé případy, ani nemohla při skládání zkoušek sama přímo spolupůsobit. Její jednání spočívalo pouze v tom, že kontaktovala spoluobviněnou E. M., které za přislíbení pomoci při zkouškách úplatek nabídla a poté, co jednotliví uchazeči zkoušky za pomoci E. M. složili, jí úplatek (převzatý od osob na výsledku zkoušek zainteresovaných) poskytla, příp. se o něj rozdělily. Skutkovými zjištěními soudů byla tedy v projednávané věci prokázána vazba ze strany dovolatelky na členku zkušební komise (E. M.), která v rámci své funkce v uvedených souvislostech obstarávala věci obecného zájmu (rozhodovala o tom, kdo zkoušky složí), jakož i to, že této zkoušející dovolatelka v souvislosti s konáním zkoušek jednotlivými řidiči úplatky předávala. Takto je v dané věci tedy jisté, že dovolatelka jako majitelka taxislužby sama bezprostředně věci obecného zájmu neobstarávala, ale pouze využívala kontaktu ze svého bývalého zaměstnání k tomu, aby řidičům taxislužby za úplatu zajišťovala úspěšné vykonání potřebných zkoušek a takto naváděla osobu, která naopak měla přímo možnost průběh a výsledek zkoušek ovlivňovat, k tomu, aby úplatky přijímala. Vzhledem k řečenému se proto dovolací soud neshodl s právním posouzením jednání D. S., které bylo učiněno soudy obou stupňů a přisvědčila naopak dovolatelčiným námitkám, s nimiž se ve svém vyjádření v zásadě shodl i státní zástupce (viz výše).

V souvislosti s právní kvalifikací jednání dovolatelky, k níž dospěly soudy obou stupňů, je především nutno poukázat na stávající judikaturu, z níž plyne, že jestliže pachatel přijímá či žádá úplatek pro osobu, která není veřejným činitelem, obstarává však věci obecného zájmu, přičemž on sám (pachatel) však věci obecného zájmu neobstarává, dopouští se takto účastenství na trestném činu přijímání úplatku podle § 10 odst. 1 tr. zák. a § 160 odst. 1 či 2 tr. zák. (viz Rt 11 Tz 25/86, Rt 4 Tz 77/2002, Rt 4 To 189/96). Je tedy zjevné, že dovolatelka nemůže být pachatelem trestného činu přijímání úplatku dle § 160 odst. 2 tr. zák. (ve smyslu § 9 odst. 1 tr. zák.) a soudy přijatá právní kvalifikace v projednávaném případě nemůže obstát.

Nejvyšší soud proto postupem dle § 265k odst. 1 tr. ř. z podnětu dovolání obviněné D. S. napadené usnesení Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v uvedené části zrušil a zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu (§ 265k odst. 2 tr. ř.), a jmenovanému soudu podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V dalším řízení je odvolací soud vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí o dovolání (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Rozhodnutí odvolacího soudu bylo zrušeno jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněné, takže v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v její neprospěch.

Protože vady napadeného rozhodnutí vytknuté v dovolání a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání, Nejvyšší soud podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

V novém řízení se Městský soud v Praze bude věcí znovu zabývat v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu, přičemž bude vázán jeho právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí z hlediska relevantních hmotně právních otázek, s povinností provést úkony a případně i doplnit dokazování z hledisek shora uvedených (§ 265s odst. 1 tr. ř.). V tomto směru půjde především o provedení všech dostupných důkazů na základě kterých teprve bude možno dospět k tak jednoznačným skutkovým zjištěním, kterými bude bezpečně prokázáno, zda jednání D. S. lze právně kvalifikovat jako trestný čin přijímání úplatku dle § 160 odst. 1 či 2 tr. zák. či jako účastenství (a v jaké podobě) na tomto

trestném činu ve smyslu ustanovení § 10 tr. zák. Teprve po zjištění a vyhodnocení uvedených skutečností se zaměřením na shora uvedené, bude moci soud jednoznačně dovodit spolehlivou právní kvalifikaci skutku spáchaného dovolatelkou, vycházejíc z jednoznačně a nepochybně prokázaného skutkového stavu, který bude moci poskytnout dostatečný prostor i pro úvahu o trestu, který bude přijaté právní kvalifikaci odpovídat.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)